

Arrest

nr. 202 130 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 juli 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 november 2015 en dient op 19 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 30 januari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, district Surkhrod, dorp Sultanpoor. U verklaart geboren te zijn in 1999. U bent van Pashtounse origine. U bent tot de tiende graad naar school gegaan. Uw oudste broer, R(...), werkte op de administratie van de organisatie NPU. Terwijl u school liep, hielp u mee aan twee poliovacinatiecampaagnes georganiseerd door UNICEF en de WHO. Uw vader werkte ten tijde van het talibanregime in het districtshuis van Sultanpoor. Na de val van het talibanregime bracht hij enkele jaren in de gevangenis door, waarna hij een kruidenierszaak in Sultanpoor opende. De taliban benaderde uw vader met de vraag zich terug bij hen aan te sluiten. Uw vader ging niet in op hun verzoek waarna hij eind jawza 1393 volgens de Afghaanse kalender (AK), of juni 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), door de taliban werd doodgeschoten. Op een dag kwam de taliban naar uw huis toen u op bezoek was bij uw tante. Ze namen uw oudere broer mee en vroegen uw moeder naar u. De taliban beschuldigde uw broer en u ervan tegen hen en tegen de mujahedin te zijn. Uw familie droeg u op niet terug te keren naar huis en bij uw tante te blijven. Er werd beslist dat u het land diende te verlaten. In mizan 1394 AK (oktober 2015), tien dagen na de verdwijning van uw broer, verliet u Afghanistan. U reisde gedurende ongeveer 40 dagen. U vroeg op 19 november 2015 asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), uw geboortecertificaat, uw schoolrapport en de briefomslag waarin deze documenten u werden toegestuurd. U stuurde eveneens een door u handgeschreven nota met opmerkingen op, met betrekking tot uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), samen met een begeleidende fax van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de problemen tussen uw vader en de taliban, uw broers tewerkstelling en uw bijdrage aan de door UNICEF en de WHO georganiseerde poliovacinatiecampaagnes (gehoorverslag CGVS, dd. 30/01/2017, p. 26; vragenlijst CGVS, dd. 27.05.2016, vraag 5). U benadrukt dat er geen andere redenen zijn waarom u uw land heeft moeten verlaten (CGVS, p. 28). Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u uw vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 11 april 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u 23 maart 2016 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 23,66 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 19 november 2015 verklaarde minderjarig te zijn als op uw gehoor voor het CGVS op 30 januari 2017 zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden geboren te zijn op 18 saratan 1378 AK (9 juli 1999 GK) (CGVS, p. 3), een taskara neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 12 jaar in 1390 AK (2011 GK), een geboortecertificaat neerlegt die stelt dat u geboren bent in het jaar 1999, en ook een schoolrapport neerlegt met melding dat u in de 10e graad zat in 1394, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Het is weinig waarschijnlijk dat u als 22-jarige nog in de 10e graad gezeten zou hebben. In een normale schoolloopbaan die men op zes- of zevenjarige leeftijd aanvat, zit men namelijk rond de leeftijd van 16 à 17 reeds in de 10e graad. Ook uw advocaat meldde in zijn fax aan het CGVS op datum van 4 oktober 2016 dat u vanaf uw zesde tot uw zestiende school heeft gelopen (stuk 4). Deze conclusie tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de

authenticiteit van uw taskara en van uw geboortecertificaat. Het geloof in de authenticiteit van uw geboortecertificaat wordt verder onderuit gehaald door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw geboortecertificaat en uw verklaringen. Zo stelt uw geboortecertificaat dat u geboren zou zijn op 15 oktober 1999 hoewel u verklaart op 18 saratan 1378 AK (9 juli 1999 GK) geboren te zijn (CGVS, p. 3). Volgens uw geboortecertificaat zou u bovendien geboren zijn in het University Teaching Hospital Nangarhar, hoewel u verklaart thuis in Sultanpoor geboren te zijn. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat men in het geval van een thuisbevalling verplicht zou zijn de naam van een ziekenhuis te vermelden op het geboortecertificaat, hetgeen weinig overtuigend is. Daarna haalt u echter zelf de authenticiteit van uw geboortecertificaat onderuit door te stellen dat het opgemaakt werd op basis van uw taskara (CGVS, p. 4), wat uiterst vreemd is gezien die pas uitgegeven werd in 1390 AK (2011/2012 GK). Het geloof in de authenticiteit van uw taskara wordt verder volledig ondermijnd doordat u in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling verklaarde uw taskara verloren te hebben in Bulgarije (MINTEH, p. 2).

Daarnaast bent u er niet in geslaagd de tewerkstelling van uw broer voor de organisatie NPU geloofwaardig te maken. U bent niet in staat spontaan te vertellen over de organisatie NPU en haar doelstellingen of bezigheden (CGVS, p. 7-8). U weet evenmin waarvoor NPU staat (CGVS, p. 9). Wanneer gepolst wordt of deze organisatie mensen helpt, zegt u vaag dat dat gezegd wordt (CGVS, p. 8). U stelt daarna dat NPU mensen hielp met tenten (CGVS, p. 8) wanneer gevraagd wordt hoe NPU de mensen dan hielp. U geeft sterk de indruk uw antwoorden ter plekke te verzinnen naargelang de vraagstelling doordat u enkele ogenblikken ervoor niet in staat was iets te vertellen over de organisatie NPU en haar bezigheden en daarna plots blijkt te weten dat ze tenten zou uitdelen wanneer gerichtere vragen gesteld worden. Verder heeft u er geen idee van in welke regio de organisatie NPU actief zou geweest zijn ten tijde van de tewerkstelling van uw broer of uit welk land deze organisatie komt (CGVS, p. 8). U stelt dat uw broer aan zijn job geraakt was via vrienden maar kunt niet uitweiden over deze vrienden of de functies die deze binnen de NPU bekleed zouden hebben (CGVS, p. 9). Doordat de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer in ernstige mate geschaad is, kan er bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan zijn daaruit voortvloeiende ontvoering door de taliban waarbij de taliban u eveneens gevisieerd zou hebben.

Uw geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd doordat wordt vastgesteld dat u uiterst oppervlakkige verklaringen aflegt over de sleutelementen die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan. Zo weet u weinig te vertellen over de contacten tussen de taliban en uw vader voorafgaand aan de moord op hem. Uw vader zou uw moeder verteld hebben dat de taliban hem bezocht had (CGVS, p. 23). De vraag over dit bezoek van de taliban te vertellen, blokt u af door te stellen dat uw moeder u hierover niets verteld heeft. Het is echter weinig geloofwaardig dat u hier niet met uw moeder over gesproken zou hebben naar aanleiding van zijn latere dood. Bovendien is de moord op uw vader door de taliban een sleutelement in uw asielaanvraag. Men zou kunnen verwachten van iemand die asiel aanvraagt naar aanleiding van de problemen van zijn vader met de taliban dat die zich maximaal informeert over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden bij de personen die er meer over weten, in dit geval uw moeder. Ook alleen al om voor uzelf een risicobeoordeling te maken op het moment dat uw vader vermoord werd. Uw verklaring dat u sinds uw aankomst in België maandelijks à tweewekelijks telefonisch contact heeft met uw moeder (CGVS, p. 10) toont bovendien aan dat u ruimschoots de kans gehad heeft u te informeren over de gebeurtenissen die vooraf gegaan zouden zijn aan de moord op uw vader. Dat u hier blijkbaar geen interesse in heeft, ondermijnt eveneens uw geloofwaardigheid. Zo heeft u geen idee door wie precies van de taliban uw vader benaderd geweest is. U verklaart dat ze niet gezegd zouden hebben wie ze waren (CGVS, p. 23), hetgeen merkwaardig is gezien ze uw vader aanspraken om hen te vervoegen (CGVS, p. 23). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban bij het rekruteren zichzelf niet zou voorstellen teneinde een vertrouwensband te creëren. Daarnaast weet u niet waar dit bezoek zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 24). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader uw moeder verteld zou hebben over zijn ontmoeting met de taliban zonder enige indicatie gegeven te hebben waar deze ontmoeting zou hebben plaatsgevonden. U weet evenmin welke taak de taliban precies voor hem in gedachten had of wat de taliban concreet van uw vader verwachtte (CGVS, p. 24). U houdt het in zeer algemene bewoordingen op "hen vervoegen" (CGVS, p. 24). Uw vader zou dit geweigerd hebben waarop de taliban hem zou geboden hem "erover na te denken" (CGVS, p. 24). U stelt dat uw vader hun vraag geweigerd zou hebben omdat hij zijn familie niet wou verlaten (CGVS, p. 24). Het is opmerkelijk dat u op de hoogte bent van deze redenering van uw vader zonder dat uw moeder of u meer informatie hebben over de precieze verwachtingen van de taliban ten opzichte van uw vader. Verder weet u niet of de taliban uw vader hadden aangegeven of en wanneer ze opnieuw zouden langskomen, noch wat uw vader na deze ontmoeting gedaan zou hebben (CGVS, p. 24). Ook over de moord op uw vader zelf kan u niet

uitweiden. Wanneer u gevraagd wordt hierover te vertellen stelt u dat u er geen details over heeft en er geen idee over heeft (CGVS, p. 24). U verklaart uw gebrek aan informatie over de moord op uw vader door te stellen dat u niet langs de kant van de weg stond om alles gade te slaan (CGVS, p. 24) en dat er naast het feit dat hij vermoord was geen andere informatie kan bestaan (CGVS, p. 25). Deze antwoorden zijn weinig ernstig. Indien uw vader werkelijk vermoord geweest zou zijn door de taliban op weg van de moskee in uw dorp, zou u – zelfs indien u de moord niet met eigen ogen gezien zou hebben – met behulp van informatie van getuigen of van dorpelingen die zijn lichaam gevonden zouden hebben, in staat moeten zijn om meer te kunnen vertellen over wat er gebeurd zou zijn. Wat betreft de inval van de taliban in uw huis waarbij uw broer meegenomen werd, weet u niet met hoeveel personen de taliban gekomen was (CGVS, p. 26). U stelt dat u dit niet weet omdat u niet aanwezig was bij dit incident (CGVS, p. 26). Gezien uw moeder die avond wel thuis was (CGVS, p. 22), is het onwaarschijnlijk dat men u achteraf niet zou verteld hebben over deze ingrijpende gebeurtenis. Hiermee geconfronteerd stelt u dat er twee of drie talibs het huis binnengekomen waren, maar dat u niet weet hoeveel er misschien buiten stonden (CGVS, p. 26). Het is onduidelijk waarom u dit antwoord niet meteen gaf toen gevraagd werd hoeveel talibs die avond uw huis waren binnengevallen. Opnieuw moet worden vastgesteld dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling. De taliban zou niets anders gezegd hebben dan de beschuldiging aan het adres van uw broer en uzelf dat jullie tegen de mujahedin waren en jullie hen zouden moeten vervoegen (CGVS, p. 26) en dat jullie ongelovigen waren (CGVS, p. 26). Na de ontvoering van uw broer zou uw familie de dorpsoudsten gecontacteerd hebben voor hulp, doch kan u niet specificeren welke dorpsoudsten uw familie precies gecontacteerd zou hebben, noch of ze al dan niet in contact stonden met de taliban (CGVS, p. 27-28). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten verder onaannemelijk worden.

Vervolgens dienst vastgesteld te worden dat uw asielrelaas elementen bevat die weinig plausibel overkomen. Zo is het weinig plausibel dat de taliban uw vader een voorstel zouden doen om hen te vervoegen en hem daarvoor bedentijd gaven om hem dan vervolgens twee à drie dagen later neer te schieten op weg van de moskee (CGVS, p. 23-24) zonder opnieuw met hem in gesprek gegaan te zijn. Daarnaast is het eveneens weinig waarschijnlijk dat indien uw broer werkelijk ontvoerd was door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij NPU, uw moeder geen contact gezocht zou hebben met deze organisatie na zijn verdwijning (CGVS, p. 27). Verder is het weinig plausibel dat de taliban het precies op u en uw broer gemunt zou hebben omwille van jullie tewerkstelling. Uw broer zou een weinig zichtbare functie uitgevoerd hebben op het kantoor in Jalalabad stad in de salarisadministratie voor een drietal maanden (CGVS, p. 7-8). U heeft daarnaast geen idee of uw broers collega's die voor dezelfde organisatie werkten eveneens problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 27). U heeft ook geen weet van andere jongens die net zoals u meegewerkt hadden aan het polio vaccinatieprogramma en problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 27). Waarom de taliban dan precies u viseerde, blijft een vraagstuk waarover u evenmin klaarheid kan scheppen (CGVS, p. 27).

Tot slot legt u inconsistente verklaringen af over de tijdsspanne tussen de moord op uw vader en uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart dat uw vader eind jawza 1393 AK (juni 2014 GK) vermoord is door de taliban (CGVS, p. 4-5, 22, 25) en dat u in mizan 1394 AK (oktober 2015) uit Afghanistan vertrokken bent (CGVS, p. 4, 22). U zou met andere woorden ongeveer 16 maanden na de moord op uw vader uit Afghanistan vertrokken zijn. U verklaart op het CGVS echter dat u acht maanden na de moord op uw vader uit Afghanistan vertrokken zou zijn (CGVS, p. 22). U schat de tijdsspanne tussen beide evenementen maar liefst de helft korter in dan wat kan afgeleid worden uit de door u opgegeven data. In het licht van de tien jaar die u in Afghanistan naar school bent gegaan (CGVS, p. 10), doet het feit dat u het chronologisch verloop van de verschillende feiten die u aanhaalt in uw asielrelaas niet correct kan inschatten, uw asielrelaas ingestudeerd overkomen.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan het vaccinatieprogramma georganiseerd door UNICEF en de WHO een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met andere schoolgaande

jongens twee maal drie à vier dagen huis aan huis ging om poliodruppels toe te dienen aan Afghaanse kinderen (CGVS, p. 12-13). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u geen hoogstaande functie had binnen deze campagnes. Daarnaast heeft u geen weet van andere jongens die omwille van hun deelname aan de poliocampagne problemen zouden gekregen hebben met de taliban (CGVS, p. 27). Bovendien heeft u niets vernomen van de taliban in de periodes van uw deelname aan de poliovacinatiecampagnes (CGVS, p. 22) die u situeert in jaddi 1393 AK (januari 2015 GK) en 6 maand later rond juli 2015 (CGVS, p. 12). Er kan dan ook allerminst volgehouden worden dat uw persoon de afgelopen jaren in die mate aan poliovacinatiecampagnes, UNICEF of de WHO gekoppeld kan worden dat u om die reden als een voorstander van de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid in Afghanistan gezien kan worden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u bij terugkeer louter omwille van uw vorige activiteiten een gegronde vrees op vervolging heeft.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U beschikt over de nodige contacten en ondersteuning om als volwassen, alleenstaande man een bestaan uit te bouwen in Jalalabad (CGVS, p. 4). Bij de registratie van uw asielaanvraag en in uw interview op de DVZ gaf u aan dat uw moeder, uw broer en zussen en uw tante langs moederszijde in Jalalabad woonden (verklaring DVZ, vraag 17; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). De echtgenoot van uw tante langs moederszijde werkte als bewaker in Jalalabad (CGVS, p. 9) en woonde er in een huurhuis (CGVS, p. 6-7). Uw tante langs moederszijde en haar echtgenoot zouden kort na uw interview op de DVZ verhuisd zijn naar uw huis in Sultanpoor samen met uw moeder en broer en zussen om de winkel van uw vader open te houden en om voor uw moeder te zorgen die sinds de moord op uw vader en de ontvoering van uw broer alleen zou zijn (CGVS, p. 6-7). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan er echter geloof gehecht worden aan de verhuis van uw tante langs moederszijde en haar echtgenoot en uw moeder van Jalalabad naar Sultanpoor. Bijgevolg gaat het CGVS ervan uit dat de echtgenoot van uw tante langs moederszijde nog steeds over een huurhuis, waar u naar eigen zeggen tien dagen verbleven heeft (CGVS, p. 21-22, 26), en een job als bewaker beschikt in Jalalabad. Bovendien blijkt de echtgenoot van uw tante u ter wille gezien hij uw reis georganiseerd en medegefinancierd heeft (CGVS, p. 21) en hij u de documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft toegezonden (CGVS, p. 13; briefomslag). U verklaarde aanvankelijk dat twee van uw zussen bij hun echtgenoot woonden (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 3) en dat al uw zussen in Jalalabad woonden (verklaring DVZ, vraag 17). Achteraf corrigeerde u via uw advocaat deze verklaringen schriftelijk door te stellen dat geen van uw zussen getrouwd zijn. Tijdens uw gehoor ontkende u verklaard te hebben dat twee van uw zussen getrouwd zijn (CGVS, p. 7). Het is moeilijk in te denken dat men in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling onterecht ten gevolge van een miscommunicatie zou noteren dat twee van uw zussen bij hun echtgenoot wonen en uw andere zus bij uw moeder terwijl u dit nooit verklaard zou hebben. Het is daarentegen niet ondenkbaar dat u door deze verklaringen te ontkennen het CGVS zou willen verbergen dat u over een familiaal netwerk in Jalalabad beschikt. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de door u toegestuurde aanpassingen, te meer omdat het over duidelijke tegenstrijdigheden zijn die allerm minst het gevolg kunnen zijn van communicatieproblemen met een tolk. Deze vaststelling wordt verder onderbouwd doordat u in deze schriftelijke aanpassingen ook blijft vasthangen aan uw minderjarige leeftijd, terwijl de medische tests zoals eerder aangehaald duidelijk het tegendeel aantoonde. Daarnaast kan opgemerkt worden dat het in de Afghaanse context weinig waarschijnlijk is dat uw twee oudste zussen, L(...) en H(...), nog steeds ongehuwd zouden zijn gezien hun leeftijd van respectievelijk 24 en 21 (CGVS, p. 7).

Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat 57% van alle Afghaanse huwelijken een meisje jonger dan 16 betreffen. Uw verklaring dat zij ongehuwd zouden zijn omdat uw oudste broer ongehuwd was en er in Afghanistan de regel bestaat dat men niet kan huwen wanneer de oudere broer niet gehuwd is (CGVS, p. 7), is weinig ernstig.

Daarnaast kan de financiële situatie van uw familie in Surkhrod ook als gemiddeld omschreven worden wanneer men deze naast de gemiddelden in de provincie Nangarhar legt: uw familie beschikt over 8 jerib land (CGVS, p. 10) en behoort daarmee tot de 60% middelgrote landbouwers die tussen de 5 en de 20 jerib land bezitten. 35% van de landbouwers in de provincie Nangarhar heeft minder dan 5 jerib land (zie administratief dossier). Uw familie heeft tevens een landbouwer in dienst (CGVS, p. 21-22). Tot slot bent u perfect tweetalig in het Pashtou en Dari. U legde uw interview op de DVZ in het Pashtou af (verklaring betreffende de procedure, dd. 27.05.2016) en verkoos op het CGVS gehoord te worden in het Dari (CGVS, p. 1-2).

Wat betreft uw scholingsgraad en/of eventuele werkervaring dienen een aantal bedenkingen gemaakt te worden. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld heeft u het CGVS doelbewust proberen te misleiden omtrent uw leeftijd. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw leeftijd, verkeert het CGVS niet in de mogelijkheid uw werkelijke scholingsgraad en/of eventuele werkervaring in Afghanistan vóór uw vertrek naar België te beoordelen en ontstaat het vermoeden dat u bewust wilt verzwijgen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan over een intern vestigingsalternatief beschikt. Zoals hierboven uiteengezet was u namelijk ongeveer 23 jaar op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u zich bij uw asielaanvraag zeven jaar jonger voorgedaan heeft dan uw werkelijke leeftijd, doet vermoeden dat u hoger geschoold en/of meer werkervaring heeft dan hetgeen u tijdens uw gehoor verklaard heeft.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat geen mensen kent buiten Surkhrod (CGVS, p. 28). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering niemand in Jalalabad te kennen, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kan worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara, uw geboortecertificaat en uw schoolrapport werden reeds besproken om uw ongeloofwaardigheid te staven. De briefomslag toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan maar zegt niets over uw asielmotieven. De door u handgeschreven nota heeft geen bewijskracht en bewijswaarde aangezien die louter op basis van uw persoonlijke verklaringen is neergeschreven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève). Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban omdat zijn vader geweigerd had om in te gaan op de eisen van de Taliban om zich bij hen aan te sluiten voor de jihad.

Verzoekers oudere broer R. [...] had gewerkt op de administratie van de buitenlandse organisatie NPU die instond voor het leveren van tenten aan IDP's.

Zelf had verzoeker, samen met nog andere leerlingen van de school, twee keren deelgenomen aan een polio vaccinatie campagne georganiseerd door UNICEF en WHO.

Voor de Taliban is verzoeker een ongelovige.

Verzoeker vreest hetzelfde lot te ondergaan als zijn vader en zijn broer R.[...].

Tegen wraakacties vanwege de Taliban zal verzoeker niet kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 30 januari 2017 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekers problemen worden ten onrechte geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

(Zie gehoor CGVS blz. 22 & 26:

"... Dus wanneer hij zijn winkel open had, hebben de taliban hem benaderd om terug bij te gaan bij hen, hij was niet akkoord en ze hebben hem vermoord..."

...Wanneer de taliban ons huis is binnengevallen hebben ze mijn broer geslagen en vroegen ze waar ik was. Ze zeiden dat uw zoons tegen de mujahedin zijn ...")

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid, zijn relatief jonge leeftijd, en het profiel van verzoeker.

De reden waarom verzoekers verklaringen m.b.t. zijn leeftijd niet altijd eensluidend zijn geweest, heeft uitsluitend te maken met het feit dat het begrip 'leeftijd' voor verzoeker, net zoals het geval is voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is.

Bij zijn aankomst op het Belgisch grondgebied, was verzoeker ervan overtuigd dat hij zestien à zeventien jaar oud was.

Volgens zijn taskara was verzoeker 12 jaar in 1390 (AK) (2011 GK).

Verzoeker heeft geen reden om te twijfelen aan de gegevens van zijn taskara.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, is een verder verblijf in Afghanistan voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos.

Dat verzoekers verklaringen aangaande de tewerkstelling van zijn broer voor de organisatie NPU alsook over de precieze omstandigheden van de dood van zijn vader niet steeds accuraat waren; wijdt verzoeker aan het gegeven dat hij 'onvoorbereid' naar zijn interview is gegaan.

Achteraf gezien, na lezing van de thans bestreden beslissing, realiseert verzoeker zich terdege dat hij voorafgaandelijk aan zijn interview de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven voor zichzelf best even op een rijtje had kunnen en moeten zetten om op die manier een accurater relaas te geven.

Uit zijn gehoor dd. 30 januari 2017 is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in Sultanpoor de voorbije jaren ; zijn geboorteplaats, de regio waar hij is opgegroeid, de macht van de lokale Taliban, het werk van zijn vader, de bedreigingen door de Taliban etc.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast.

De diverse correcte en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee bewijst het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing bovendien geen enkele rekening gehouden met verzoekers relatief jonge leeftijd en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS.

Evenmin hield het CGVS rekening met de lokale cultuur.

Uit respect voor zijn oudere broer heeft verzoeker nooit gedetailleerde vragen gesteld over de exacte inhoud van diens job bij NPU.

Aangaande de moord op zijn vader door de taliban, verklaarde verzoeker dat hij was doodgeschoten door de taliban toen hij de moskee had verlaten na het avondgebed.

Het CGVS stelde de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze niet accuraat, weinig plausibel en inconsistent zouden zijn.

De door het CGVS geciteerde inconsistenties kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dennate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 27 mei 2016 enerzijds en op het CGVS dd. 30 januari 2017 anderzijds , en die wél voldoende accuraat waren, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet voldoende accuraat waren.

De stelling van het CGVS dat verzoeker de indruk zou geven zijn antwoorden ter plekke te verzinnen naargelang de vraagstelling, is niet ernstig en vindt geen basis in het dossier.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de Taliban, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker en zijn familie verkeerden alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Het CGVS hield evenmin rekening met mogelijke misverstanden en/of vergissingen die kunnen zijn ontstaan tijdens verzoekers gehoor op het CGVS.

Zo heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op de DVZ dd. 27 mei 2016 nooit verteld dat hij zijn originele taskara was kwijtgeraakt tijdens zijn vlucht uit Afghanistan.

Wat hij in feite bedoelde, was dat hij de kleurenkopie van zijn taskara in Bulgarije was kwijtgeraakt ; niet zijn originele taskara zélf.

Het feit dat verzoeker verklaarde dat hij acht maanden na de dood van zijn vader Afghanistan had verlaten, daar waar hij in hetzelfde interview had verklaard dat zijn vader was vermoord in juni 2014 en hij in oktober 2015 Afghanistan had verlaten ; betreft een loutere vergissing in hoofde van verzoeker.

De protection officer had verzoeker ten onrechte niet meteen geconfronteerd met dit verschil tussen enerzijds acht en anderzijds zestien maanden.

De notities die waren genomen in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, waarin vermeld staat dat verzoekers zussen in Afghanistan gehuwd zouden zijn; corresponderen niet met de werkelijkheid.

Verzoekers zussen zijn niet gehuwd.

De fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling werd niet ondertekend door verzoeker.

Bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS verwees verzoeker trouwens naar een gebrekkige communicatie tijdens het gehoor bij de DVZ.

(Zie gehoor blz. 2 :

"Tijdens het vorige interview heb ik in Pashtoe gedaan. Maar de vorige keer is het niet goed gegaan omdat we in Shurkhrod beide spreken en ik verkies om dat te spreken.")

Uit verzoekers gehoor is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker bip ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Verzoeker zal blijven trachten om via kontakten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen aangaande de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Van zodra verzoeker bijkomende documenten in zijn bezit zal hebben, zal hij ze direct toevoegen aan zijn administratief dossier.

*Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen **grondig** onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.*

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiäre bescherming

Artikel 48/4 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiäre beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS , in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoeker is afkomstig uit Sultanpoor, in het district Surkhrod , een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om évidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiäre beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het

verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de

daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Nadat de vader van de verzoekende partij, die ten tijde van het talibanregime in het districtshuis van Sultanpoor had gewerkt, door de taliban werd benaderd met de vraag zich opnieuw bij hen aan te sluiten maar dit weigerde, zou hij in juni 2014 zijn vermoord. De verzoekende partij stelt de taliban te vrezen omwille van hetgeen haar vader overkomen is. Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat zij als student in 2015 tweemaal gedurende in totaal een achttal dagen heeft deelgenomen aan polio vaccinatiecampagnes georganiseerd door UNICEF en WHO en dat haar oudste broer op de administratie werkte van de buitenlandse organisatie NPU. Tien dagen vóór haar vertrek uit Afghanistan zouden de taliban naar het huis van de verzoekende partij zijn gekomen op een ogenblik dat zij zich bij haar tante in Jalalabad bevond. De taliban zouden gevraagd hebben waar de verzoekende partij zich bevond en haar oudere broer hebben geslagen en meegenomen. Zij zouden de verzoekende partij en haar broer ervan hebben beschuldigd ongelovigen te zijn die tegen de *mujahedin* zijn in plaats van hen te vervoegen. Na het vertrek van de taliban zou de familie van de verzoekende partij haar hebben opgedragen bij haar tante te blijven en besloten hebben dat zij het land diende te verlaten.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Haar geloofwaardigheid wordt in ernstige mate ondermijnd door haar uiterst oppervlakkige en gebrekkige verklaringen met betrekking tot kernelementen van haar relaas. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende vastgesteld:

“(…) Zo weet u weinig te vertellen over de contacten tussen de taliban en uw vader voorafgaand aan de moord op hem. Uw vader zou uw moeder verteld hebben dat de taliban hem bezocht had (CGVS, p. 23). De vraag over dit bezoek van de taliban te vertellen, blokt u af door te stellen dat uw moeder u hierover niets verteld heeft. Het is echter weinig geloofwaardig dat u hier niet met uw moeder over gesproken zou hebben naar aanleiding van zijn latere dood. Bovendien is de moord op uw vader door de taliban een sleutelement in uw asielaanvraag. Men zou kunnen verwachten van iemand die asiel

aanvraagt naar aanleiding van de problemen van zijn vader met de taliban dat die zich maximaal informeert over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden bij de personen die er meer over weten, in dit geval uw moeder. Ook alleen al om voor uzelf een risicobeoordeling te maken op het moment dat uw vader vermoord werd. Uw verklaring dat u sinds uw aankomst in België maandelijks à tweewekelijks telefonisch contact heeft met uw moeder (CGVS, p. 10) toont bovendien aan dat u ruimschoots de kans gehad heeft u te informeren over de gebeurtenissen die vooraf gegaan zouden zijn aan de moord op uw vader. Dat u hier blijkbaar geen interesse in heeft, ondermijnt eveneens uw geloofwaardigheid. Zo heeft u geen idee door wie precies van de taliban uw vader benaderd geweest is. U verklaart dat ze niet gezegd zouden hebben wie ze waren (CGVS, p. 23), hetgeen merkwaardig is gezien ze uw vader aanspraken om hen te vervoegen (CGVS, p. 23). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban bij het rekruteren zichzelf niet zou voorstellen teneinde een vertrouwensband te creëren. Daarnaast weet u niet waar dit bezoek zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 24). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader uw moeder verteld zou hebben over zijn ontmoeting met de taliban zonder enige indicatie gegeven te hebben waar deze ontmoeting zou hebben plaatsgevonden. U weet evenmin welke taak de taliban precies voor hem in gedachten had of wat de taliban concreet van uw vader verwachtte (CGVS, p. 24). U houdt het in zeer algemene bewoordingen op "hen vervoegen" (CGVS, p. 24). Uw vader zou dit geweigerd hebben waarop de taliban hem zou geboden hem "erover na te denken" (CGVS, p. 24). U stelt dat uw vader hun vraag geweigerd zou hebben omdat hij zijn familie niet wou verlaten (CGVS, p. 24). Het is opmerkelijk dat u op de hoogte bent van deze redenering van uw vader zonder dat uw moeder of u meer informatie hebben over de precieze verwachtingen van de taliban ten opzichte van uw vader. Verder weet u niet of de taliban uw vader hadden aangegeven of en wanneer ze opnieuw zouden langskomen, noch wat uw vader na deze ontmoeting gedaan zou hebben (CGVS, p. 24). Ook over de moord op uw vader zelf kan u niet uitweiden. Wanneer u gevraagd wordt hierover te vertellen stelt u dat u er geen details over heeft en er geen idee over heeft (CGVS, p. 24). U verklaart uw gebrek aan informatie over de moord op uw vader door te stellen dat u niet langs de kant van de weg stond om alles gade te slaan (CGVS, p. 24) en dat er naast het feit dat hij vermoord was geen andere informatie kan bestaan (CGVS, p. 25). Deze antwoorden zijn weinig ernstig. Indien uw vader werkelijk vermoord geweest zou zijn door de taliban op weg van de moskee in uw dorp, zou u – zelfs indien u de moord niet met eigen ogen gezien zou hebben – met behulp van informatie van getuigen of van dorpelingen die zijn lichaam gevonden zouden hebben, in staat moeten zijn om meer te kunnen vertellen over wat er gebeurd zou zijn. Wat betreft de inval van de taliban in uw huis waarbij uw broer meegenomen werd, weet u niet met hoeveel personen de taliban gekomen was (CGVS, p. 26). U stelt dat u dit niet weet omdat u niet aanwezig was bij dit incident (CGVS, p. 26). Gezien uw moeder die avond wel thuis was (CGVS, p. 22), is het onwaarschijnlijk dat men u achteraf niet zou verteld hebben over deze ingrijpende gebeurtenis. Hiermee geconfronteerd stelt u dat er twee of drie talibs het huis binnengekomen waren, maar dat u niet weet hoeveel er misschien buiten stonden (CGVS, p. 26). Het is onduidelijk waarom u dit antwoord niet meteen gaf toen gevraagd werd hoeveel talibs die avond uw huis waren binnengevallen. Opnieuw moet worden vastgesteld dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling. De taliban zou niets anders gezegd hebben dan de beschuldiging aan het adres van uw broer en uzelf dat jullie tegen de mujahedin waren en jullie hen zouden moeten vervoegen (CGVS, p. 26) en dat jullie ongelovigen waren (CGVS, p. 26). Na de ontvoering van uw broer zou uw familie de dorpsoudsten gecontacteerd hebben voor hulp, doch kan u niet specificeren welke dorpsoudsten uw familie precies gecontacteerd zou hebben, noch of ze al dan niet in contact stonden met de taliban (CGVS, p. 27-28). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten verder onaannemelijk worden. (...).

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nauwelijks toelichting kon geven bij het werk dat haar broer voor de organisatie NPU zou hebben verricht, maakt zij niet aannemelijk dat haar broer omwille van zijn functie en zij omwille van haar deelname aan vaccinatiecampagnes de aandacht zouden getrokken hebben van de taliban. In de bestreden beslissing zijn dienaangaand volgende vaststellingen en overwegingen opgenomen:

"(...) Verder is het weinig plausibel dat de taliban het precies op u en uw broer gemunt zou hebben omwille van jullie tewerkstelling. Uw broer zou een weinig zichtbare functie uitgevoerd hebben op het kantoor in Jalalabad stad in de salarisadministratie voor een drietal maanden (CGVS, p. 7-8). U heeft daarnaast geen idee of uw broers collega's die voor dezelfde organisatie werkten eveneens problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 27). U heeft ook geen weet van andere jongens die net zoals u meegewerkt hadden aan het poliovaccinatieprogramma en problemen hadden met de taliban (CGVS, p.

27). *Waarom de taliban dan precies u viseerde, blijft een vraagstuk waarover u evenmin klaarheid kan scheppen (CGVS, p. 27).*

(...)

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan het vaccinatieprogramma georganiseerd door UNICEF en de WHO een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met andere schoolgaande jongens twee maal drie à vier dagen huis aan huis ging om poliodruppels toe te dienen aan Afghaanse kinderen (CGVS, p. 12-13). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u geen hoogstaande functie had binnen deze campagnes. Daarnaast heeft u geen weet van andere jongens die omwille van hun deelname aan de polio campagne problemen zouden gekregen hebben met de taliban (CGVS, p. 27). Bovendien heeft u niets vernomen van de taliban in de periodes van uw deelname aan de polio vaccinatiecampagnes (CGVS, p. 22) die u situeert in jaddi 1393 AK (januari 2015 GK) en 6 maand later rond juli 2015 (CGVS, p. 12). Er kan dan ook allerminst volgehouden worden dat uw persoon de afgelopen jaren in die mate aan polio vaccinatiecampagnes, UNICEF of de WHO gekoppeld kan worden dat u om die reden als een voorstander van de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid in Afghanistan gezien kan worden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u bij terugkeer louter omwille van uw vorige activiteiten een gegronde vrees op vervolging heeft. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift voorts geen ernstige poging onderneemt om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar relatief jonge leeftijd onvoldoende in rekening te hebben gebracht, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties een stuk jonger voordeed dan zij volgens de resultaten van het bij haar uitgevoerde leeftijdsonderzoek werkelijk blijkt te zijn. De verzoekende partij verklaarde bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 19 november 2015 minderjarig te zijn en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hield zij voor te zijn geboren op 18 saratan 1378 (9 juli 1999 volgens de Gregoriaanse tijdrekening; (stuk 16, inschrijving; stuk 5, gehoorverslag, p. 3; conversietabel aanwezig in het administratief dossier). Na onderzoek kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 23 maart 2016 een leeftijd had die hoger ligt dan achttien jaar, waarbij 23,66 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is (stuk 10, beslissing Dienst Voogdij van 11 april 2016). Het gegeven dat het begrip 'leeftijd' voor de verzoekende partij, zoals voor de meeste Afghanen, niet belangrijk zou zijn kan een verschil van zes à zeven jaar tussen de verklaarde en de werkelijke leeftijd niet verklaren of verschonen. Daargelaten haar verweer met betrekking tot haar verklaarde leeftijd, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het resultaat van het leeftijdsonderzoek niet betwist. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt verder niet dat de verzoekende partij tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep heeft ingesteld bij de Raad van State binnen de zestig dagen na betekening ervan. Derhalve dient het resultaat van de medische analyse als vaststaand te worden beschouwd en kan niet blijken dat de verzoekende partij op het ogenblik van de door haar aangevoerde feiten dermate jong was dat zij niet in staat zou mogen worden geacht om desbetreffend doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen in het kader van haar asielprocedure.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij onvoorbereid naar haar gehoor is gegaan en suggereert dat haar relaas accurater zou zijn geweest indien zij de chronologie van de gebeurtenissen en haar directe vluchtmotieven voor zichzelf even op een rijtje had gezet voorafgaand aan dit gehoor, verschoont zij de gedane vaststellingen niet. Het is de enkele en volledige verantwoordelijkheid van de verzoeker om in het kader van zijn procedure waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke verklaringen af te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet bewust kon zijn van het belang van de gehoren voor het onderzoek en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook kan

een louter gebrek aan voorbereiding de gedane vaststellingen met betrekking tot kernelementen van haar relaas niet verklaren. Het betreft hier gebeurtenissen waaromtrent kan worden verwacht dat zij in het geheugen van de verzoekende partij gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan waardoor zij er te allen tijde een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Om die reden is ook het enkele gegeven dat er enige tijd is verlopen tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen afdoend verweer ten aanzien van de gedane vaststellingen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag heeft gemaakt van een gebrekkige communicatie tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden vastgesteld dat hoger weergegeven motieven op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan haar relaas louter gebaseerd zijn op verklaringen die werden afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij betoogt dat zij op tal van specifieke vragen aangaande haar asielrelaas en profiel accurate en eensluidende antwoorden heeft gegeven die niet werden weerhouden in de bestreden beslissing. Zij verwijt de verwerende partij selectief te werkt te zijn gegaan. De verzoekende partij blijft evenwel in gebreke concrete elementen naar voren te brengen die van aard zijn de hoger weergegeven vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, dan wel de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in haren hoofde te rechtvaardigen.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doet zij geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

De stukken die de verzoekende partij per aanvullende nota bijbrengt op 3 maart 2018 wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie van haar asielmotieven. Het certificaat van het Afghaanse ministerie van Volksgezondheid bevestigt louter dat de verzoekende partij heeft deelgenomen aan poliovaccinatiecampagnes, een gegeven dat *in casu* niet wordt betwist (stuk 1). Aan de authenticiteit van het attest waarin de HR-afdeling van het Norwegian Project Office (NPO) bevestigt dat verzoekers broer daar tewerkgesteld was en werd ontvoerd wordt afbreuk gedaan door de vaststelling dat dit werd opgesteld in grammaticaal incorrect Engels en de naam van de persoon die het ondertekend heeft niet wordt vermeld (stuk 3). De foto's waarop verzoekers broer te zien zou zijn tijdens zijn werk voor NPO laten niet toe de identiteit van de er op afgebeelde personen met zekerheid vast te stellen (stukken 4 en 5). Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *"Uw broer zou een weinig zichtbare functie uitgevoerd hebben op het kantoor in Jalalabad stad in de salarisadministratie voor een drietal maanden."* Voormelde documenten doen hieraan geen afbreuk. De briefomslag, tot slot, kan aantonen dat verzoekers oom stukken heeft opgestuurd vanuit Afghanistan, maar heeft geen uitstaans met verzoekers asielmotieven (stuk 6).

Ter terechtzitting op 7 maart 2018 legt de verzoekende partij twee bijkomende stukken neer, zijnde de *taskara* van haar vader met beëdigde vertaling (stukken 7 en 8) en een schriftelijke verklaring van het dorpshoofd van Sultanpoor met beëdigde vertaling (stukken 9 en 10). De *taskara* van verzoekers vader heeft geen betrekking op verzoekers persoon, noch bevat zij elementen die relevant zijn voor de beoordeling van verzoekers relaas. Wat betreft de verklaring van het dorpshoofd, dient te worden vastgesteld dat deze een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en derhalve objectieve bewijswaarde ontbeert. Een dergelijk document beschikt hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat het vergezeld wordt door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de schriftelijke verklaring van de dorpsoudsten die ter staving van het relaas wordt voorgelegd geen bewijswaarde heeft. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels een aanvullende nota neergelegd op 28 februari 2018 blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"* van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten

bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts voert zij aan dat zij bij terugkeer naar haar regio in Afghanistan de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, waaronder een risico op ontvoering of op afrekening. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die het bestaan van dergelijk risico in haar hoofd kunnen staven. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke. Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan toont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Wat betreft de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de

stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berymbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 28 februari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) U beschikt over de nodige contacten en ondersteuning om als volwassen, alleenstaande man een bestaan uit te bouwen in Jalalabad (CGVS, p. 4). Bij de registratie van uw asielaanvraag en in uw interview op de DVZ gaf u aan dat uw moeder, uw broer en zussen en uw tante langs moederszijde in Jalalabad woonden (verklaring DVZ, vraag 17; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). De echtgenoot van uw tante langs moederszijde werkte als bewaker in Jalalabad (CGVS, p. 9) en woonde er in een huurhuis (CGVS, p. 6-7). Uw tante langs moederszijde en haar echtgenoot zouden kort na uw interview op de DVZ verhuisd zijn naar uw huis in Sultanpoor samen met uw moeder en broer en zussen om de winkel van uw vader open te houden en om voor uw moeder te zorgen die sinds de moord op uw vader en de ontvoering van uw broer alleen zou zijn (CGVS, p. 6-7). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan er echter geloof gehecht worden aan de verhuis van uw

tante langs moederszijde en haar echtgenoot en uw moeder van Jalalabad naar Sultanpoor. Bijgevolg gaat het CGVS ervan uit dat de echtgenoot van uw tante langs moederszijde nog steeds over een huurhuis, waar u naar eigen zeggen tien dagen verbleven heeft (CGVS, p. 21-22, 26), en een job als bewaker beschikt in Jalalabad. Bovendien blijkt de echtgenoot van uw tante u ter wille gezien hij uw reis georganiseerd en medegefinancierd heeft (CGVS, p. 21) en hij u de documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft toegezonden (CGVS, p. 13; briefomslag). U verklaarde aanvankelijk dat twee van uw zussen bij hun echtgenoot woonden (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 3) en dat al uw zussen in Jalalabad woonden (verklaring DVZ, vraag 17). Achteraf corrigeerde u via uw advocaat deze verklaringen schriftelijk door te stellen dat geen van uw zussen getrouwd zijn. Tijdens uw gehoor ontkende u verklaard te hebben dat twee van uw zussen getrouwd zijn (CGVS, p. 7). Het is moeilijk in te denken dat men in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling onterecht ten gevolge van een miscommunicatie zou noteren dat twee van uw zussen bij hun echtgenoot wonen en uw andere zus bij uw moeder terwijl u dit nooit verklaard zou hebben. Het is daarentegen niet ondenkbaar dat u door deze verklaringen te ontkennen het CGVS zou willen verbergen dat u over een familiaal netwerk in Jalalabad beschikt. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de door u toegestuurde aanpassingen, te meer omdat het over duidelijke tegenstrijdigheden zijn die allerm minst het gevolg kunnen zijn van communicatieproblemen met een tolk. Deze vaststelling wordt verder onderbouwd doordat u in deze schriftelijke aanpassingen ook blijft vasthangen aan uw minderjarige leeftijd, terwijl de medische tests zoals eerder aangehaald duidelijk het tegendeel aantoonde. Daarnaast kan opgemerkt worden dat het in de Afghaanse context weinig waarschijnlijk is dat uw twee oudste zussen, L(...) en H(...), nog steeds ongehuwd zouden zijn gezien hun leeftijd van respectievelijk 24 en 21 (CGVS, p. 7). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat 57% van alle Afghaanse huwelijken een meisje jonger dan 16 betreffen. Uw verklaring dat zij ongehuwd zouden zijn omdat uw oudste broer ongehuwd was en er in Afghanistan de regel bestaat dat men niet kan huwen wanneer de oudere broer niet gehuwd is (CGVS, p. 7), is weinig ernstig.

Daarnaast kan de financiële situatie van uw familie in Surkhrod ook als gemiddeld omschreven worden wanneer men deze naast de gemiddelden in de provincie Nangarhar legt: uw familie beschikt over 8 jerib land (CGVS, p. 10) en behoort daarmee tot de 60% middelgrote landbouwers die tussen de 5 en de 20 jerib land bezitten. 35% van de landbouwers in de provincie Nangarhar heeft minder dan 5 jerib land (zie administratief dossier). Uw familie heeft tevens een landbouwer in dienst (CGVS, p. 21-22). Tot slot bent u perfect tweetalig in het Pashtou en Dari. U legde uw interview op de DVZ in het Pashtou af (verklaring betreffende de procedure, dd. 27.05.2016) en verkoos op het CGVS gehoord te worden in het Dari (CGVS, p. 1-2).

Wat betreft uw scholingsgraad en/of eventuele werkervaring dienen een aantal bedenkingen gemaakt te worden. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld heeft u het CGVS doelbewust proberen te misleiden omtrent uw leeftijd. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw leeftijd, verkeert het CGVS niet in de mogelijkheid uw werkelijke scholingsgraad en/of eventuele werkervaring in Afghanistan vóór uw vertrek naar België te beoordelen en ontstaat het vermoeden dat u bewust wilt verzwijgen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan over een intern vestigingsalternatief beschikt. Zoals hierboven uiteengezet was u namelijk ongeveer 23 jaar op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u zich bij uw asielaanvraag zeven jaar jonger voorgedaan heeft dan uw werkelijke leeftijd, doet vermoeden dat u hoger geschoold en/of meer werkervaring heeft dan hetgeen u tijdens uw gehoor verklaard heeft.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat geen mensen kent buiten Surkhrod (CGVS, p. 28). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering niemand in Jalalabad te kennen, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kan worden beschouwd. (...).

De verzoekende partij voert geen verweer met betrekking tot bovenstaande motieven omtrent de redelijkheid van haar vestiging in Jalalabad. Zij wijst er slechts op dat zij bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling nooit zou hebben verklaard dat zij twee zussen heeft die gehuwd zijn. De loutere ontkening doet aan deze verklaring evenwel geen afbreuk, noch aan de

overige pertinente motieven op grond waarvan Jalalabad in hoofde van de verzoekende partij als een redelijk vestigingsalternatief in aanmerking kan worden genomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS